

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. Š.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného obecným zmocněncem L. Š., nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 1, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2013, č.j. MPSV-UM/356/13/9S-ÚSK, o příspěvek na péči

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 8.1.2013, č.j. MPSV-UM/356/13/9S-ÚSK, **se zrušuje pro vady řízení** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2013, č.j. MPSV-UM/356/13/9S-ÚSK, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 24.5.2011, č.j. 22232/2011/UUA, jímž byl ode dne 1.5.2011 odejmut žalobci příspěvek na péči tak, že žalobci od května 2011 náleží příspěvek na péči ve výši 800,- Kč pro I. stupeň závislosti – lehká závislost – pro osoby straší 18 let.

V žalobě uvedl, že se žalovaný vůbec nezabýval námitkami uvedenými ve vyjádření doloženým dne 30.11.2012 s tím, že údaje o zdravotním stavu žalobce byly posudkové komisi MPSV (dále jen „posudková komise“) při vypracovávání posudkového závěru ze dne 15.11.2012 známy. Ve skutečnosti se toto vyjádření zabývalo úvahami o pojetí nového

prováděcího zákona platného od 1.1.2012 ve vztahu k posuzování schopností zvládat základní životní potřeby a tudíž nemohly být posudkové komisi známy z podání učiněných v roce 2011. V posudku ze dne 15.11.2012 přiznala posudková komise žalobci jako nezvládnuté 4 úkony základní potřeby, přičemž byl postačilo přehodnocení jedné základní životní potřeby a byl by přiznán II. stupeň závislosti o který žalobce žádal. Posudková komise s absencí odborného lékaře z oboru psychiatrie dostatečně neobjektivizovala tíži duševního onemocnění žalobce, neboť jde o schizofrenii s velmi těžkým postpsychotickým defektem. Při pomnutí somatického postižení ve vztahu ke zvládnutí základní životní potřeby, nelze akceptovat fakt, že díky psychickému onemocnění, provedení této potřeby žalobce neřeší a není zcela dobře orientován situací, jak vyplývá z odborného posouzení psychiatrem ze dne 1.8.2011. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2012 bylo shledáno jak porušení správního řádu, tak i pochybení v posouzení zdravotního stavu. V předchozím posuzování se posudková komise přesvědčivým způsobem nevyrovnala s tíží zdravotního postižení a jeho dopadem na schopnost zvládat některé úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Jak ale vyplývá z přílohy posudku ze dne 15.11.2012 posudková komise se znovu zabývala pouze přehodnocením úkonů soběstačnosti, avšak nikoliv přehodnocením úkonů péče o vlastní osobu. Z uvedeného dle žalobce vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu podle § 2 odst. 1, § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění účinném před i po dni 31.12.2011.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že posudková komise došla k závěru, že účast žalobce by nebyla přínosná, neboť byl přítomen jednání posudkové komise dne 21.11.2011 a jeho zdravotní stav je stabilizovaný. Posudková komise vypracovala posudek, ze kterého je zřejmé, že žalobci nadále náleží příspěvek na péči ve výši 800,- Kč. Po obdržení posudku byla dána žalobci v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 26.11.2012 byl obecný zmocněnec seznámen s výsledkem posudkového hodnocení a následně k němu podal vyjádření ve věci. Žalovaný však došel k tomu, že veškeré uvedené skutečnosti byly již posudkové komisi známy, a protože nebyly předloženy žádné jiné důkazy, pro které by bylo nutné žádat doplňující posouzení stupně závislosti, o doplňující posouzení žádáno nebylo. Žalovaný je toho názoru, že měl pro své rozhodnutí objektivní podklad, tedy posudek komise, který považuje za úplný, objektivní a přesvědčivý, neboť je v něm uveden zdravotní stav žalobce a jeho funkční dopady na zvládání jednotlivých úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti a základních životních potřeb. Posudková komise ve svém posudku reagovala i na námitky žalobce.

V replice a v jejím doplnění ze dne 9.5.2013 žalobce setrval na svých dosavadních tvrzeních a uvedl, že nezpochybňuje zhodnocení odbornou lékařkou z oboru psychiatrie MUDr. S., která uvedla, že žalobce z důvodu psychického onemocnění potřebuje kromě jiného i dohled nad pravidelnou tělesnou hygienou a i když některé jednotlivé úkony je schopen provést, jejich potřebu neřeší. S tím se měla dle jeho názoru posudková komise vypořádat. Ve vyjádření doručeném dne 30.11.2012 nesouhlasil s hodnocením úkonu péče o vlastní osobu pod písm. q) provedení si jednoduchého ošetření, a to ošetření kůže a použití nebo výměna ortopedické nebo kompenzační pomůcky nebo jiného zdravotnického prostředku. Postižení pravé horní končetiny nikterak nezpochybňuje ani posudková komise ve svém posudku ze dne 15.11.2012. Dále žalobce poukázal i na to, že došlo k porušení

ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3 správního řádu ve vztahu k § 16a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, a ve vztahu k vyhlášce č. 505/2006 Sb. Posudková komise neobjektivizovala dostatečným způsobem tíži zdravotního postižení, nevyrovnala se přesvědčivým způsobem s jeho dopadem na schopnost zvládat některé úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti, a na zvládání některých základních životních potřeb v přijatelném standardu.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Základní pravidla pro přiznání příspěvku na péči pro daný případ byla obsažena v zákoně č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném do 31.12.2011 (dále jen „zákon o sociálních službách“).

Podle § 7 odst. 1 věta první, odst. 2 věta první zákona o sociálních službách příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci. Nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1 zákona o sociálních službách, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 zákona o sociálních službách.

Podle § 9 odst. 4 věta druhá zákona o sociálních službách pokud je osoba schopna zvládnout některý z úkonů uvedených v odstavcích 1 a 2 jen částečně, považuje se takový úkon pro účely hodnocení za úkon, který není schopna zvládnout.

Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.

Podle § 1 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, se schopnost osoby zvládat úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle činností, které jsou pro jednotlivé úkony stanoveny v příloze č. 1 k této vyhlášce. Při hodnocení schopnosti osoby zvládat úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti se posuzuje, zda je osoba schopna dlouhodobě, samostatně, spolehlivě a opakovaně rozpoznat potřebu úkonu, úkon fyzicky provádět obvyklým způsobem a kontrolovat správnost provádění úkonu.

Následně došlo od 1.1.2012 ke změně právní úpravy přiznávání příspěvku na péči.

Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách, ve znění účinném od 1.1.2012, příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob.

Podle § 9 odst. 4 a 5 zákona o sociálních službách, ve znění účinném od 1.1.2012, při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, ve znění účinném od 1.1.2012, při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.

Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., ve znění účinném ode dne 1.1.2012, za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.

Z čl. IV. odst. 1 zákona č. 366/2011 Sb. vyplývá, že posouzení stupně závislosti se provede za období do 31.12.2011 podle zákona o sociálních službách ve znění účinném do 31.12.2011, a za období od dne 1.1.2012 podle zákona o sociálních službách ve znění účinném od dne 1.1.2012.

Jak vyplývá ze žalobou napadeného rozhodnutí (str. 5) bylo hodnoceno zvláště podle právní úpravy účinné do 31.12.2011 zvládání posuzovaných úkonů v období od 14.2.2011 do 31.12.2011 a dále i zvládání úkonů základní životní potřeby podle právní úpravy účinné od 1.1.2012.

Soud konstatuje, že součástí správního spisu je i posudek posudkové komise ze dne 15.11.2012, který sloužil jako základ pro žalobou napadené rozhodnutí. Součástí tohoto posudku je i příloha, v níž je uvedena tabulka s hodnocením úkonů souhrnně nazvaných Péče o vlastní osobu pro účely stanovení závislosti. V uvedené tabulce je uvedeno, že žalobce nezvládá e) koupání a sprchování, f) péči o ústa, vlasy, nehty a holení, n) výběr oblečení, rozpoznání jeho správného vrstvení, r) dodržování léčebného režimu. Dále je součástí příloh

i tabulka s hodnocením úkonů souhrnně nazvaných Posuzování soběstačnosti pro účely stanovení závislosti. V této tabulce je uvedeno, že žalobce nezvládá c) nakládání s penězi nebo jinými cennostmi, d) obstarávání osobních záležitostí, f) zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku, g) obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování), h) vaření, ohřívání jednoduchého jídla, i) mytí nádobí, j) běžný úklid v domácnosti, l) přeprání drobného prádla, m) péče o lůžko, q) udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady, r) další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti. Dle tohoto posudku podle právní úpravy účinné do 31.12.2011 nezvládal žalobce 15 úkonů. Uvedený posudek obsahuje ještě tabulku hodnocení základních životních potřeb pro účely stanovení stupně závislosti (právní úprava od 1.1.2012), ve které je uvedeno, že žalobce nezvládá f) tělesnou hygienu, h) péči o zdraví, i) osobní aktivity, j) péči o domácnost. Tvzení žalobce, že nebylo hodnoceno i zvládání úkonů péče o vlastní osobu, tak neodpovídá obsahu posudku posudkové komise. Soud tak konstatuje, že uvedený posudek je po formální stránce kompletní, neboť se zabýval posuzováním závislosti žalobce podle právní úpravy účinné do i po dni 31.12.2011.

Co se týká obsahové stránky posudku ze dne 15.11.2012 soud předně konstatuje, že v daném případě rozhoduje o přiznání příspěvku na péči žalovaný a nikoliv posudková komise, jejíž posudek není jediným podkladem rozhodnutím. Za další neméně významný podklad rozhodnutí je nutno považovat i sociální šetření v bydlišti žalobce, které se uskutečnilo dne 4.3.2011 (srov. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách ve znění do i po 31.12.2011). Je tak na místě hodnotit, zda zde bylo v reakci na vyjádření žalobce ze dne 29.11.2012 (doručené žalovanému dne 30.11.2012) nutno vrátit posudkové komisi posudek o zdravotním stavu k doplnění. V případě doplnění právní argumentace, jak tvrdí žalobce, bylo na žalovaném, aby se s ní vypořádal ve svém žalobou napadeném rozhodnutí, nikoliv na posudkové komisi. Ve svém vyjádření ze dne 29.11.2012 žalobce však především vyjádřil nesouhlas s počtem úkonů hodnocených jako nezvládnutých, konkrétně odkázal na úkon q) provedení si jednoduchého ošetření, který měl být hodnocen jako nezvládnutý, neboť pokud bude žalobci způsobeno zranění na levé zdravé ruce, nebude si ho moci ošetřit. Dále žalobce uvedl, že nebylo v tabulkovém hodnocení platném od 1.1.2012 zohledněno vyjádření psychiatricky ze dne 25.8.2011, že provedení potřeby žalobce neřeší. Bylo tak nesprávně zhodnoceno zvládání úkonů e) oblékání a obouvání, g) výkon fyziologické potřeby. Žalobce má za to, že to s postižením pravé horní končetiny v přijatelném hygienickém standardu není možné. Závěrem vyjádření ze dne 29.11.2012 požádal o znovu zvážení námitek a připomínek.

Soud konstatuje, že žalobce ve svém vyjádření vyjádřil především nesouhlas s hodnocením posudkové komise, což je jeho právem, avšak nepředložil žádné nové argumenty, například v podobě nových lékařských zpráv, či tvrzení o postižení, které nebylo zhodnoceno, jež by mohly vést posudkovou komisi k jinému závěru. Posudková komise vychází ve svém hodnocení z funkčních důsledků zdravotního postižení na základě předložených lékařských zpráv a vlastního vyšetření. Posudková komise je povinna se vypořádat i s výsledky sociálního šetření, jsou-li v rozporu s jejími zjištěními. Na žalovaném pak je, aby zhodnotil, zda je posudek úplný a objektivní a přesvědčivý a v případě, že tomu tak není, vrátil ho posudkové komisi k doplnění.

Podle přílohy č. 1 písm. e) vyhlášky č. 505/2006 Sb., ve znění účinném od 1.1.2012, za schopnost zvládat základní životní potřebu oblékání a obouvání se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

Podle přílohy č. 1 bod I. písm. n) vyhlášky č. 505/2006 Sb., ve znění účinném do 31.12.2012, úkon výběr oblečení, rozpoznání jeho správného vrstvení, obsahuje výběr oblečení odpovídajícího situaci, prostředí a klimatickým podmínkám, rozeznání jednotlivých částí oblečení a vrstvení oblečení ve správném pořadí.

V příloze posudku ze dne 15.11.2012 v tabulce Péče o vlastní osobu pro účely stanovení závislosti (právní úprava účinná do 31.12.2011) je pod písmenem n) uvedeno, že žalobce výběr oblečení, rozpoznání jeho správného vrstvení, nezvládá. Toto hodnocení odpovídá i výsledku sociálního šetření ze dne 4.3.2011 při kterém bylo zjištěno, že před odchodem z domu je nutno žalobce mimo jiné doupravit a zkontrolovat, zda zvolil vhodné oblečení. V tabulce podle právní úpravy účinné od 1.1.2012, a to Základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti je uvedeno, že žalobce základní životní potřebu oblékání a obouvání zvládá, ačkoliv tato potřeba obsahuje mimo jiné i výběr vhodného oblečení, stejně jako úkon n) podle právní úpravy účinné do 31.12.2011. Posudková komise se tak nijak ve svém posudku nevyjádřila k uvedenému rozporu, ačkoliv ve svém posudku na základě předložené dokumentace došla k závěru, že ke změně zdravotního stavu nedošlo. Podle § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. ve znění účinném od 1.1.2012 pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Z posouzení podle právní úpravy účinné do 31.12.2011 tak vyplývá, že žalobce nezvládá nejméně jednu z aktivit týkající se oblékání, a to výběr vhodného oblečení, které je zahrnuto do základní životní potřeby oblékání a obouvání podle právní úpravy účinné od 1.1.2012. To ve svém posudku posudková komise nijak nezohlednila ani nevysvětlila.

Obdobný rozpor soud neshledal u námitek týkajících se posouzení úkonu zvládnutí jednoduchého ošetření a výkonu fyziologické potřeby, nicméně na ně nebylo v žalobou napadeném rozhodnutí také nijak konkrétně reagováno. Zejména není ze žalobou napadeného rozhodnutí a potažmo ani z posudku posudkové komise zřejmé, zda považuje výkon fyziologické potřeby za zvládnutý žalobcem i vzhledem k jeho diagnostikované schizofrenii, tj. není zřejmé, zda posudková komise vzala v úvahu nejen funkční postižení pravé horní končetiny ale i míru vlivu jeho psychického onemocnění při výkonu této potřeby. Jinými slovy není zřejmé, zda posudková komise uvážila tak, že nebylo zjištěno, že by žalobce při výkonu této potřeby psychické onemocnění ovlivňovalo do té míry, že by žalobce nebyl schopen zvládnout tuto potřebu v přijatelném standardu, a proto uznala tuto životní potřebu za zvládnutou.

S ohledem na právě uvedené soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť nijak nebylo reagováno na protichůdné závěry posudkové komise ohledně výkonu zvládnutí základní životní potřeby oblékání a obouvání a dále nebylo nijak konkrétně reagováno na tvrzení žalobce o nemožnosti zvládnutí úkonů jednoduchého ošetření a fyziologické potřeby. Vzhledem ke zjištěným vadám přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl soud o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně splnění požadavku na dostatečné zdůvodnění správního rozhodnutí a ohledně požadavku na dostatečné zjištění stupně závislosti žalobce na pomoci jiné osoby

spolu s jeho náležitým podchycením ve správním spise. Pro úplnost soud poznamenává, že jím zaujatý názor v této věci koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu k této problematice (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2009, č.j. 4 Ads 50/2009-63, www.nssoud.cz).

Soud výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. neboť žalobce žádné náklady řízení nevyčísлил a žalovaný neměl v řízení úspěch.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 11. února 2014

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová